

## Arrest

nr. 226 089 van 13 september 2019  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS  
Mont Saint Martin 22  
4000 LIÈGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

### DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BRAUN, die loco advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Zij verklaart op 24 augustus 2015 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 26 augustus 2015 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 31 juli 2017 weigerde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 14 augustus 2017 neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,*

*naam : S.*

*voornaam : M. K.*

*geboortedatum : 01.01.1981*

*geboorteplaats : K. M. A.*

*nationaliteit: Afghanistan*

*het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*Op 31 juli 2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen*

*(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”*

Op 8 juni 2018 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen de voormelde beslissing van de Commissaris-generaal en dit bij arrest nr. 205 092.

## **2. Over de ontvankelijkheid**

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt ambtshalve de ontvankelijkheid van het beroep in vraag.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. Baert, en G. Debersaques, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Ter terechtzitting heeft de voorzitter erop gewezen dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Gnandi (zaak C-181/16) van 19 juni 2018 heeft geoordeeld dat *“[een terugkeerbesluit kan worden vastgesteld] ten aanzien van een onderdaan van een derde land die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, [...] zodra dit verzoek is afgewezen door de beslissingsautoriteit [...] en derhalve zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde met name dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep [...].”*

Verder wijst de voorzitter op de feitelijke evolutie in de onderhavige zaak, waaruit blijkt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd aan de verzoekende partij bij arrest nr. 205.092 van 8 juni 2018. Tevens blijkt dat de verzoekende partij niet gedwongen werd verwijderd.

Ter terechtzitting wordt de advocaat van de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd om uiteen te zetten welk concreet actueel belang zij kan doen gelden bij het onderhavig beroep gelet op de hierboven uiteengezette rechtspraak van het Hof van Justitie ter zake en gelet op de definitieve verwerping van de asielaanvraag en dit gelet op het gegeven dat het kernpunt van de betwisting erin bestaat dat de verzoekende partij van oordeel is dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven zolang de beroepsprocedure tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog hangende is.

De Raad beklemtoont dat het procesbelang, waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Wanneer het belang van de verzoekende partij in vraag wordt gesteld, moet hij hieromtrent een duidelijk standpunt innemen en dient zij de nodige gegevens aan te brengen die uitsluitel geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149). Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Haar houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is zij verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht (*cf.* RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat het Hof van Justitie in het arrest Gnandi heeft geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven voordat de asielprocedure definitief wordt afgesloten, op voorwaarde dat het beroep tegen dit bevel opschortend is en dat elke wijziging in de omstandigheden na de vaststelling van het bevel kan worden ingeroepen. De advocaat stelt dat zij in haar verzoekschrift de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft ingeroepen. Ze benadrukt dat de verzoekende partij lijdt aan een psychisch lijden en dat haar problemen verergerd zijn sinds ze dakloos is. Ze concludeert dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met haar medische situatie. Ter staving van het betoog legt de advocaat van de verzoekende partij medische stukken neer.

In haar verzoekschrift heeft de verzoekende partij in een derde grief inderdaad de schending aangevoerd van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In casu kan worden aangenomen dat de verzoekende partij nog steeds een actueel belang heeft bij haar beroep, minstens voor wat de derde grief betreft.

#### 4. Onderzoek van het beroep

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 33 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 3 en 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM),, van artikelen 2, 3, 5, 6, en 13.1 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort

de Terugkeerrichtlijn), van het artikel 46.5 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna verkort de procedurerichtlijn), van de artikelen 7, 8, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het beginsel van behoorlijk bestuur inzonderheid de zorgvuldigheidsplicht. Tevens is de verzoekende partij van oordeel dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van haar middel zet ze uiteen wat volgt:

“• *Eerste grief*

*Volgens artikel 8 van de vreemdelingenwet « Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.»*

*De beslissing gaat vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten door verwijzing naar het artikel 7. Het is duidelijk een terugkeerbesluit in de zin van de richtlijn 2008/115.*

*Volgens de advocaat-generaal van het Hof van Justitie, Paolo Mengozzi : « Ledit ordre répond à la définition contenue à l'article 3, point 4, de cette directive : il s'agit d'un acte administratif, qui déclare illégal le séjour de M. Gnandi sur le territoire belge et enjoigne à celui-ci de quitter ce territoire dans le délai indiqué. La circonstance que, conformément à l'article 39/70 de la loi du 15 décembre 1980, ledit ordre ne soit temporairement pas susceptible d'exécution forcée n'a pas d'incidence sur cette qualification ».*

*De omzettingstermijn van Richtlijn 2008/115 is reeds verstreken. Het nationale recht wordt toegepast en uitgelegd in overeenstemming met de Richtlijn (Cass. 28 september 2001 en 9 januari 2003).*

*Vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten, miskent de beslissing artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met de terugkeerrichtlijn*

*o Het artikel 2, lid 1 van de richtlijn bepaalt dat zij van toepassing is op onderdanen van een derde land die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven.*

*o Het begrip van “illegaal verblijf” wordt gedefinieerd bij het artikel 3, punt 2 van de richtlijn als “de aanwezigheid op het grondgebied van een lidstaat, van een onderdaan van een derde land die niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden voor toegang die zijn vastgesteld in artikel 5 van de Schengengrenscore, of aan andere voorwaarden voor toegang tot, verblijf of vestiging in die lidstaat”*

*o Volgens het artikel 6.1, “Onverminderd de in de leden 2 tot en met 5 vermelde uitzonderingen, vaardigen de lidstaten een terugkeerbesluit uit tegen de onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft”.*

*Recht hebbend op een schorsing in beroep, is de verzoeker niet in illegaal verblijf in de zin van de terugkeerrichtlijn. Hij mag op het grondgebied verblijven tijdens het onderzoek van zijn beroep op RVV. Hij kan geen terugkeer beslissing verkrijgen.*

*In het arrest Arslan dd. 30 mei 2013, beoordeelt het Hof van Justitie dat: “Hoewel artikel 7, lid 1, dus uitdrukkelijk geen recht op een verblijfsvergunning verleent, maar de beslissing om al dan niet een dergelijke vergunning af te geven aan de discretionaire bevoegdheid van elke lidstaat laat, volgt duidelijk uit de bewoordingen, de systematiek en de doelstelling van de richtlijnen 2005/85 en 2008/115 dat een asielzoeker, los van de afgifte van een dergelijke vergunning, op zijn minst tot de afwijzing van zijn verzoek in eerste aanleg het recht heeft op het grondgebied van de betrokken lidstaat te verblijven, en derhalve niet kan worden geacht “illegaal op dat grondgebied te verblijven” in de zin van richtlijn 2008/115, die de verwijdering van het grondgebied betreft. 49. [...] artikel 2, lid 1, van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met punt 9 van de considerans ervan, aldus moet worden uitgelegd dat die richtlijn niet van toepassing is op derdelanders die om internationale bescherming hebben verzocht in de zin van richtlijn 2005/85, in het tijdvak tussen de indiening van dat verzoek en de vaststelling van de*

*beslissing in eerste aanleg over dat verzoek of, in voorkomend geval, de beslechting van het eventuele beroep tegen die beslissing”.*

*Miskent de bestreden beslissing artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet gelezen in samenhang met artikelen 2,3 en 6 van de terugkeerrichtlijn.*

*Volgens de advocaat-generaal van het Hof van Justitie, M. Paolo Mengozzi: « 55. Or, il résulte, à mon sens, clairement du raisonnement suivi par la Cour aux points 44 à 49 des motifs de l'arrêt du 30 mai 2013, Arslan (C-534/11, EU:C:2013:343), ainsi que, plus généralement, de l'articulation entre la directive 2008/115 et la directive 2005/85 – aujourd'hui la directive 2013/32 – qu'un ressortissant de pays tiers demandeur d'asile ne saurait être considéré comme étant en séjour irrégulier sur le territoire de l'État membre où il a introduit sa demande de protection internationale aussi longtemps qu'un droit de demeurer sur ce territoire - en l'attente de l'issue de la procédure portant sur cette demande - lui est reconnu, que ce soit par le droit de l'Union ou par le droit national. (...)*

*57. Ne pouvant pas être considéré comme étant en séjour irrégulier, un demandeur d'asile autorisé à demeurer sur le territoire d'un État membre en l'attente de l'examen de sa demande ne relève pas de la directive 2008/115 (21), à tout le moins pour la période où il bénéficie d'une telle autorisation. Il ne peut, dès lors, être destinataire d'une décision de retour au titre de l'article 6, paragraphe 1, de cette directive».*

*In ieder geval, de beslissing aan te houden, in afwachting van de door Raad Van State gestelde prejudicieel vraag in het arrest n° 191.821 dd. 26 oktober 2016 en de vraag aan te vullen met de hieronder vermelde vraag.*

- Tweede grief

*Volgens het artikel 46§5 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming: “Onverminderd lid 6 staan de lidstaten de verzoekers toe om op het grondgebied te blijven tot de termijn waarbinnen zij hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen uitoefenen, verstreken is en, wanneer dat recht binnen de termijn werd uitgeoefend, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel.”*

*Dat richtlijn moest op 20 juli 2015 door de lidstaten in nationaal worden omgezet (artikel 51). “Le délai de transposition de la directive étant dépassé, le droit interne doit être appliqué et interprété de façon conforme à celle-ci. En effet, l'obligation des Etats membres de l'Union européenne, découlant d'une directive, d'atteindre le résultat prévu par celle-ci, ainsi que leur devoir, en vertu de l'article 5 du Traité instituant la Communauté européenne, de prendre toutes mesures générales ou particulières propres à assurer l'exécution de cette obligation s'imposent à toutes les autorités des Etats membres, y compris, dans le cadre de leurs compétences, les autorités juridictionnelles et, par conséquent, en appliquant le droit national, la juridiction nationale est tenue de l'interpréter à la lumière du texte et de la finalité de la directive pour atteindre le résultat visé par celle-ci et se conformer ainsi à l'article 189, troisième alinéa, du Traité » (Cass. 28 september 2001 et 9 januari 2003).*

*De praktijk van de bijlagen 13quinquies en 35 is betwistbaar omwille van de herschikking van het richtlijn procedures.*

*« Les articles précités des directives retour, accueil et procédure s'imposent aux états membres et à leurs juridictions, puisque leur délai de transposition est écoulé et qu'ils sont suffisamment clairs » (Cass. 28 september 2001 en 9 januari 2003).*

*Door de uitgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl de procedure nog loopt, schendt de verwerende partij het voornoemde artikel 46.5.*

- Derde grief

*Volgens het artikel 74/13: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.*

*Volgens de terugkeerrichtlijn: “De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt.*

*Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven” (Overwegende 6).*

*De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr.107.624).*

*Volgens het arrest van Uw Raad n°216.987 van 21.12.2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».*

*Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.*

*In casu, is het wel het geval: de tegenpartij vermeldt de beslissingen die werden genomen ten opzichte van verzoeker zonder rekening te houden met het feit dat hij in een kwetsbare situatie is in België en dat hij bij terugkeer echt voor zijn leven vreest.*

*Bijgevolg is de beslissing niet wettelijk gemotiveerd, maakt de tegenpartij een manifeste fout en miskent het artikel 62 en 74/13 van de wet en de zorgvuldigheidsplicht.”*

De eerste twee grieven stellen hoofdzakelijk dat er geen bevel om het grondgebied mocht worden afgegeven aan de verzoekende partij zolang er nog geen uitspraak was over het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij argumenteert ook nog dat zij zich tijdens de beroepsprocedure niet illegaal op het grondgebied bevindt en dat haar aldus geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgegeven.

Wat deze grieven betreft verwijst de Raad naar de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak Gnandi (C-181/16 van 19 juni 2018). In deze zaak beantwoorde het Hof van Justitie de in deze zaak gestelde prejudiciële vraag als volgt:

*“Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, gelezen in samenhang met richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en in het licht van het beginsel van non-refoulement en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte als neergelegd in artikel 18, artikel 19, lid 2, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat zij er niet aan in de weg staat dat ten aanzien van een onderdaan van een derde land die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, een terugkeerbesluit op grond van artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt vastgesteld zodra dit verzoek is afgewezen door de "de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde met name dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep, dat deze verzoeker tijdens die periode het voordeel kan genieten van de rechten die voortvloeien uit richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, en dat hij zich kan beroepen op elke wijziging in de omstandigheden na de vaststelling van het terugkeerbesluit die een weerslag van betekenis zou kunnen hebben op de beoordeling van de situatie van de betrokkene aan de hand van richtlijn 2008/115, met name artikel 5 hiervan. Het staat aan de nationale rechterlijke instantie om na te gaan of dit het geval is.”*

Hieruit volgt dat de verzoekende partij niet meer van een actueel belang bij haar middel getuigt in zoverre zij van oordeel is dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden getroffen zolang er nog geen uitspraak was over haar beroep en zij de Raad verzocht om hieromtrent een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

Ook waar de verzoekende partij betoogt dat zij niet als illegaal kan worden beschouwd tijdens haar beroepsprocedure heeft het Hof van Justitie dit betoog beantwoord. Zo stelt het Hof: *“Indien die richtlijn zo werd uitgelegd dat louter wegens het feit dat toestemming is gegeven om in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming te blijven, geen sprake van illegaal verblijf kan zijn, zou dit het nuttig effect aan de mogelijkheid van een dergelijke cumulatie ontnemen en tegen de doelstelling van het ontwikkelen van een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid indruisen. Bij een dergelijke uitlegging zou immers pas na de beslissing op het rechtsmiddel een terugkeerbesluit kunnen worden vastgesteld, waardoor de inleiding van de terugkeerprocedure aanzienlijke vertraging zou kunnen oplopen en deze procedure complexer zou kunnen worden.”* Ook hier getuigt de verzoekende partij niet meer van een actueel belang bij het middel.

Wat betreft de eerste twee grieven vertoont de verzoekende partij geen actueel belang meer bij haar grieven.

In een derde grief voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een louter theoretisch betoog. Zij geeft op geen enkele wijze aan met welke elementen de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

In zoverre zij van oordeel is dat uit de bestreden beslissing moet blijken dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt geen formele motiveringsplicht in. Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hierbij dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij slechts rekening kan houden met deze elementen voor zover deze haar bekend waren. Uit de stukken van het administratief dossier kan echter niet afgeleid worden dat er sprake zou zijn van een gezinsleven, een kind of een gezondheidsproblematiek. De medische stukken die de verzoekende partij ter terechtzitting neerlegt waren niet aan de verwerende partij bekend.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat het Hof van Justitie in het arrest Gnandi heeft geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven voordat de asielpcedure definitief wordt afgesloten, op voorwaarde dat het beroep tegen dit bevel opschortend is en dat elke wijziging in de omstandigheden na de vaststelling van het bevel kan worden ingeroepen. Zij is van oordeel dat de stukken die zij ter terechtzitting neerlegt “een wijziging in de omstandigheden” betreft die ze alsnog kan aanvoeren tegen de bestreden beslissing.

De Raad kan de argumentatie van de advocaat van de verzoekende partij niet volgen. Overweging nr. 64 van het arrest Gnandi (in het arrest nr. 181/16 van 19 juni 2018 van het Hof van Justitie) stelt het volgende: *“Gegeven het feit dat het de persoon die om internationale bescherming verzoekt, niettegenstaande de omstandigheid dat meteen na de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg door de beslissingsautoriteit of tezamen met die afwijzing in één administratieve handeling een terugkeerbesluit wordt vastgesteld, moet worden toegestaan om in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen deze afwijzing te blijven, zijn de lidstaten voorts verplicht om de betrokkene de mogelijkheid te bieden om zich te beroepen op elke wijziging in de omstandigheden na de vaststelling van het terugkeerbesluit die een weerslag van betekenis kan hebben op de beoordeling van de situatie van de betrokkene aan de hand van richtlijn 2008/115, met name artikel 5 hiervan.”* Hieruit volgt dat er inderdaad gewijzigde omstandigheden kunnen worden aangebracht, maar wel “in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen deze afwijzing”. In casu werd het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal door de Raad verworpen op 8 juni 2018. Dit is dan ook de uitkomst van het rechtsmiddel. De medische stukken werden neergelegd na de uitkomst van het rechtsmiddel en kunnen dus niet dienstig meer worden aangevoerd als zijnde gewijzigde omstandigheden in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen deze afwijzing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

De derde grief is ongegrond.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU